

Část 2.-Do nemocnice

„Nikdy jsi mi neřekl jak si přišel k takovému zranění!“ zařvala jsem, „Musel si použít všechny své léky zatímco si bojoval s Boaz, ale já mám vlastní. Proč si se chtěl takhle zabít? Hm? Nemůžu tě hlídat.“ Kurtis se pokoušel stáhnout své zranění, aby předešel krvácení, ale bolest byla tak silná, že se čelem dotýkal podlahy. Hluboko uvnitř jsem věděla, že je to chyba, ale pokusila jsem se ten pocit ignorovat. „Lehni si!“ řekla jsem klidněji. Poslechl, zatímco jsem vylovila zdravotnické potřeby, co jsem posbírala v Paříži a v Praze. Jeho zranění muselo být hrozné. Když jsem skončila, pomohla jsem mu vstát a dokulhat k zeleným dveřím. Když jsem je otevřela, poznala jsem, že jsme blízko Vasileyova bytu.

Opatrně jsem Kurtise posadila na zadní sedadlo pikapu a sama jsem si sedla na sedadlo řidiče, nastartovala jsem auto a vyjeli jsme. „Co se stalo mezi tebou a Boaz?“ zeptala jsem se. Začal: „Nejdřív jsem kolem ní běhal a střílel jí do obličeje, ona otevřela krovky a začala mě sprejovat svým jedem, ustřelil jsem jí všechny krovky, ale ona se změnila v létající kreaturu, znovu jsem jí zastřelil a tentokrát jsem si myslel, že je mrtvá, ale ona mě probodla. Chirugaiem jsem jí usekl hlavu.“

Tak jsem se dozvěděla o boji mezi Kurtisem a Boaz. Tyto myšlenky šly stranou, jakmile jsme zastavili před nemocnicí. „Pražská nemocnice,“ řekla jsem mu, „Pojď, musíme sehnat nosítka.“